

Szám.

hallga-
még ne

JTÖK.

lik szá-
se:

Szüllő
Buday
án, Hal-
Emma és
hossber-
szidónia,
Teréz és
na és Ju-
ór, Mos-
cz Imre,
Wértessy
(saját-
it, Peté-
ber He-
Lujza,
a, Imre
Róza és
rokopi-
és Emil,
la, Tóth
Béla és
Krausz

éretnek
atallal
n-hová

m-épület.
társulat.

A HÜSÉGES SEREGÉLY. (Lásd a 205. lapon.)

XXI. kötet. 13. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. szeptember 25-én.

PIROSKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

HOGYAN, kis leányom, meg nem kóstoltad az epret? Nem szeretted?

Piroska alig tudott felelni s akadozva mondá:

— Oh ... igen ... szeretem ... de kedves jó mamám ...

— Aggódol miatta? Ne félj, eddig már bizonyosan jobban van. De tudod mit? Nézd, itt van egy kis kosárka, ebbe tesszük az epret, aztán hazaviszed és a mamával együtt fogjátok majd megenni. Jó lesz?

A kis leány szinte bámulva nézett a jó öreg orvosra. Hogy kitalálta gondolatát! Örömmel fogta a kosárkát s majdnem könnyezve szólt:

— Oh, köszönöm! Ön oly jó, kedves doktor bácsi!

— Jól van jól, de most siessünk a beteghez!

Gyorsan mentek végig az utcákon s ez alatt Piroskának el kellett mondania, mikép történt mamája elájulása; mikor aztán elmondta, az orvos biztatólag szólt:

— No, nincs nagy baj, azt hiszem, csak a nyári nagy hőségtől bágyadt el. Mert tudod, mamáskád nem igen erős.

— Tudom, felelé Piroska sóhajtván. Pedig még nem igen régen oly erős és vidám volt, együtt táncoltunk... és most majdnem mindig a pamlagon fekszik és mindig bágyadt, halovány. Miért van az?

De már erre a kérdésre nem felelt az orvos, mert nem akarta a jó leánykát

még inkább elbusítani annak megmagyarázásával, hogy a mama mily nagyon beteg. Szerencsére ekkorra már épen eljutottak a házhoz s Piroska a pitvarban megpillantván Borist, izgatottan kérde:

— Jobban van már a mama?

— Igenis, már magához tért. Várják a doktor urat.

— Bemehetek én is? kérde Piroska.

— Nem, kedvesem, szólt az orvos, egyedül kell lennem a beteggel. Majd ha kijövök, elmondom neked is, jobban van-e igazán.

Piroska szokva volt az engedelmes-séghez, bement tehát a másik szobába s addig is kitöltötte az epret egy tányérra, előre örülve annak, hogy a beteg mamácskának örömet fog okozhatni vele. Nehány percz múlva belépett atyja, de az orvos még ott maradt a betegnél.

— Hogy van mamácska? kérde Piroska.

— Kissé jobban... de nagyon gyöngé. Az orvos azt mondja, hogy igen gondos ápolásra és jó táplálékra van szüksége. A mit csak tehetek, megteszek... de kedves leányom... akkor nekünk kenyeren és vízen kell élnünk, nélkülöznünk, csak hogy a mamának megszerezzhessük. Képes lennél-e effélére?

— Oh, örömmel, csak segíthessünk édes jó anyámon!

— Igen, csak segíthetnénk! Csak tudnám, mi segíthetne!

— A mama azt mondta, hogy meggyógyulna, ha falun élhetne, mondá Piroska.

Atyja meglepetve és szinte összerendezve fordult meg és hevesen kérde:

— Micsoda? Mit mondott?

— Piroska szinte megijedt . . . talán nem is kellett volna azt megmondania. De szokva volt hozzá, hogy mindig őszintén beszéljen s azért így felelt:

— Tudod, kedves apa . . . a múlt héten, mikor olyan szép idő járt, kísétáltam mamával a mezőre. Nagyon gyöngén volt, de mégis rendkívül örülni látszott, mikor kiértünk a szabadba; én aztán vadvirágot szedtem neki s ő sóhajtva kiáltott fel: »Oh, ha én falun élhetnék, bizonyosan meggyógyulnék! Itt megölnék azok a szűk falak, a fojtott levegő!« És aig akart hazajönni.

E pillanatban belépett az orvos.

— Betegünk nagyon gyöngén, mondá. Nyugalomra és jó táplálékra van szüksége . . . akkor majd megerősödik.

— És jó falusi levegő nem volna javára? kérdé Piroska atyja.

— Az volna legszükségesebb, tulajdonképen csak az gyógyíthatja meg.

— Hát mért nem mondta már előbb!

— Kedves Várfalvi ur (így hívták Piroska atyját), felelé az orvos nyugodtan nem említettem azt, mert nem akartam még inkább elszomorítani; tudom, hogy nincs módjában megtenni. Itt meg van ez a kis házacskája, melyben laknak s jól látom, hogy csak annyit tud megszerezni, a mennyiből szerényen megélhetnek. Minek ajánlottam volna affélét, ami sok pénzbe kerül, úgy hogy meg nem szerezhetik?

— Ön téved, kedves orvos ur, szólát Várfalvi. Hiszem, hogy csupa gyöngédségből cselekedett így; de arra nem gondolt, hogy én minden áldozatra kész

vagyok jó nőm megmentéséért. És ha jó falusi levegőre van szüksége, tehát falura költözünk.

Piroska bámulva és örvendezve nézett atyjára s szeretete volna rögtön megkérdezni, mit tervez, hova fognak menni, hogy aztán elbeszélhesse a mamának; de tudta, hogy a gyermeknek nem illik szülei terveit fürkészni, várta tehát, míg atyja maga szól. De néhány napig hiába várt s már azt hitte, hogy nem is lesz a dologból semmi, midőn egy este Várfalvi örvendező arccal s kezében levéllel lépett a szobába, melyben Piroska a pamlagon fekvő mama mellett ült.

— Kedvesim, mondá, egy kis ujságot hoztam . . . nem akartam szólani, míg egészen bizonyossá nem lett a dolog, de épen most kaptam Somlaki barátom levelét, minden rendben van. No's találjátok ki, miről beszélek?

Piroska gyanította, de nem árulta el, mamája pedig hiába törte fejét, nem találhatta ki s végre így szólt:

— Igazán nem is sejtem . . . Somlaki, úgy emlékszem, egyik tanuló társad volt, sokat emlegetted mint ritka derék férfit, ki valahol falun lakik s egyszer minket is hívott, hogy látogassuk meg.

— Ugy van, kedvesem . . . és most már közel jársz az ujsághoz . . .

— Ah, talán kimegyünk oda látogatóba? kérdé a beteg örömmel.

— Ugy van, oda megyünk és ott maradunk, jövőre ott fogunk lakni. Ezt a városi sötét, szűk házat eladtam s vettem egy szép falusi házacskát, kerttel, mely nekünk épen jó lesz; Somlakihoz fordultam tanácsért s ő tudtamra adta, hogy

épen van az ő falujában egy nekünk való eladó ház. A jövő héten költözködünk.

Várfalviné halvány arca szinte kipirult az örömtől, alig akarta hinni, hogy titkos vágya teljesül, azt pedig nem is sejté, hogy ezt tulajdonképen Piroskának köszönheti. Piroska maga sem gondolt arra, hanem egészen boldog volt, félig mamája kedvéért, félig pedig mert maga is rendkívül örült, hogy a zajos városból, a szűk, sötét utczából ki-mennek falura. Még soha sem lakott falun, soha sem volt máshol, mint a város szűk utczáiban s néhanéha sétakép a város végén elterülő mezőn. Szinte tánczolt és tapsolt örömeiben.

— Oh, mily szép lesz az ott, ugy-e apácska? Nem lesz örö-

kös zaj az ablak előtt, nem fogunk csupa szűk utcákban járni, hanem virágos mezőkön s fogok pillangót kergetni, márdárdalt hallgatni, lesz szép kertcském, a hol virágot ültethetek . . . oh, mily boldog leszek ott!

— Én pedig, hiszem, ott rövid idő alatt meggyógyulok, szolt a mama.

— Es én, ha látom hogy ti boldogok vagytok, sokkal jobb kedvvel fogok dol-

gozni, jobb munkákat fogok irni és így mindhárman meg leszünk elégedve a változással.

Azután még elmondta, milyen szép vidék az, a hová költöznek, úgy hogy Piroška és mamája alig várhatták, hogy már ott legyenek.

Másnap már hozzá is fogtak a nagy csomagoláshoz, melyet persze leginkább az apa és Boris asszony végeztek. De Pi-

roska is szorgalmasan segített s a maga apróságait ő rakosgatta össze, ő hordta össze a mama ruháit is és be is rakta szépen a nagy ládába úgy, a mint a karszékben ülő mama utasította. Már minden szekrény üres volt, csak a sarokban álló nem.

Piroskának csak most ju-

tott eszébe, hogy ő ezt a szekrényt soha sem is látta nyitva, nem tudja, mi van benne. Kissé kíváncsi volt tehát, midőn a mama egy kulcsot adott neki s ama szekrényre mutatva mondá :

— Kedves leányom, most még ebből a szekrényből hozz elő mindent.

Piroska kinyitotta a szekrényt s majd felkiáltott ámulatában. Volt is mit bá-

(Folytatása a 198. lapon.)

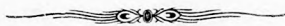

TUDÓS ILKA. (Lásd a 199. lapon.)

Szélben.

*A nagy utcán fuj már hűvös szél,
A kis diák mégis utra kél;*

*Valjon ennek mi is az oka?
Megkezdődött már az iskola!*

(Folytatás a 196. laphoz.)

mulnia, mert még soha életében nem látott olyan fényes, pompás ruhákat, a minők ott függtek. Drága selyem- és bársonyöltönyök, gyönyörű csipkék s más mindenféle nagy értékű ruhaneműek voltak ott összehalmozva, azt lehetett volna hinni, hogy egy kis királyné ruhatára.

— Kié ez a sok gyönyörű ruha kedves mamácskám? kérdé Piroska.

— Az enyém, gyermekem. Kié másé lehetne?

— De hiszen soha sem viseled!

— Most nem... de régebben viseltem, felelt a mama kissé elkomolyodva.

— És miért nem most is?

— Bohó gyermek! Ugyan mire való volna ilyen drága, czifra ruhákat viselni ebben a szegényes kis házban, a hol, mikor egészséges voltam is, legfeljebb a konyhában, kamarában jártam és dolgaimat végeztem. Az ilyen fényes öltözet nem szegény embernek való.

— De hát akkor minek vetted? kérdé Piroska mindinkább csodálkozva s olyan komoly képpel, hogy a mama szinte elmosolyodott.

— Majd egyszer... ha majd nagyobb leszel és megérted, megtudod az egész történetet... de most is elég okos leány vagy már, hogy egy részét elmondjam. Tudd meg, kedves leányom, hogy mi nem voltunk mindig olyan szegények, mint most... apácska meg én nem éltünk mindig ilyen sötét, szűk házikóban, mint ez a mostani, hanem szép palotában s gazdagok voltunk. Abból az időből valók ezek a drága ruhák.

A kis leány alig tudott szólanı meg-
lepetésében.

— Gazdagok voltatok! És hol lak-
tatok?

— Azt... azt most még meg nem
mondhatom... idővel majd megtudod.
Szép erdős vidéken, domboldalon állt és
áll még most is a kastély... ott nőttem
fel... jólétben és gazdagságban... de
nem sajnálom, hogy elvesztettem a gaz-
dagságot. S te is, kedves leányom, tartsd
mindig eszedben, hogy azért vagyunk most
szegények, mert jó atyád nemes szivü és
becsületes ember... büszkék lehetünk
arra, hogy szegények vagyunk...

E beszéd egészen fölizgatta a beteget,
sápadt arca kipirult, de aztán ismét
meglepte a gyöngesség s lankadtan, de
sirva is dőlt hátra. Piroska ijedten szaladt
hozzá, megölelte s gyöngéden mondá:

— Kedves jó mamácskám, ne beszél-
jünk többet erről... fölizgat, látom, pedig
az orvos azt mondta, hogy teljes nyuga-
lomra van szükséged. Nem vagyok én
kiváncsi, nem akarom, hogy többet
beszélj erről, ha fájdalmat okoz neked.

(Folytatása következik.)

A KUGUÁR.

(Képpel a 200—201. lapokon.)

MERIKÁNAK nincs oroszlána, sem tigrise, sem elefántja, de van e hatalmas és veszedelmes vadak helyett rengeteg erdeiben egy más fenevad, mely szépségre majdnem vetekedik a tigrissel. Ez pedig a kuguár vagy puma, melyet ezüst oroszlánnak is neveznek,

A kuguárnak még sok másféle neve is van. A benszülöttek vörös kutjának is hívják, a mexikóiak miczlinek, a chiliek

papinak, rendesen pedig párducznak is nevezik, de az ázsiai párducztól nagyon különbözik. Termete karcsu, feje kicsiny, szeme villogó s általában nagyon emlékeztet a vadmacskára, csak hogy tekintete nem olyan vad, hanem ellenkezőleg nyugodt és szelid, úgy hogy nem árulja el, milyen gonosz rabló a kuguár. Nappal elrejtőzve pihen, mert a napfény vakítja, míg alkonyatkor és este kitünően lát s ekkor indul is prédája után.

Mert a kuguár rabló állat s ha egyszer kiszemelte prédáját, ez bajosan menekülhet, ha csak repülni nem tud, mint a madár. Futással hiába akar menekülni, mert a kuguár rendkívül sebesen tud szaladni s óriási ugrásokat tesz, huszonöt harmincz lábnyira szökik egyszerre s a leggyorsabb állatot is csakhamar utóléri. Fára is hiába menekül előle, mert pompásan tud fára mászni, sőt ezt maga is nagyon szereti s egyegy vastag ágon meglapulva lesi, míg valamely állat arra téved s hirtelen megrohanhatja.

Szerencsére nagy ereje és ügyessége mellett is meglehetősen gyáva állat s fél az embertől. Mihelyt embert lát, szökik, úgy hogy nagyon nehéz reá vadászni; ha egyszer sűrű erdőbe jutott, a fákra menekül s egyik fáról a másikra szökkenve csakhamar eltűnik szem elől. A vadász-kutyáktól is fél s mihelyt esaholásukat hallja, futásnak ered. Nem is lehet más-kép megfogni, mint ha álmában meglepik, vagy sik mezőn bukkannak reá. Jó lóval erős üldözés után végre mégis utóléri a vadászok, messziről hurkot vetnek a nyakába s úgy vonszolják maguk után a földön. Szép puha bundáját szőnyegnek dolgozzák ki.

A szabadon legelő nyájokban a kuguár sok kárt okoz, ezért az ottani lakosok kipusztítására törekednek, úgy hogy nem sokára már csak a sűrű erdők mélyén lesz található.

Tudós Ilka.

(Képpel a 196. lapon.)

Tercsi. Édes hivem,
Ilka szivem
Eljöttél hát! Beh derék!
Málsid mellett
Foglalj helyet,
És pihenj meg legelőbb.

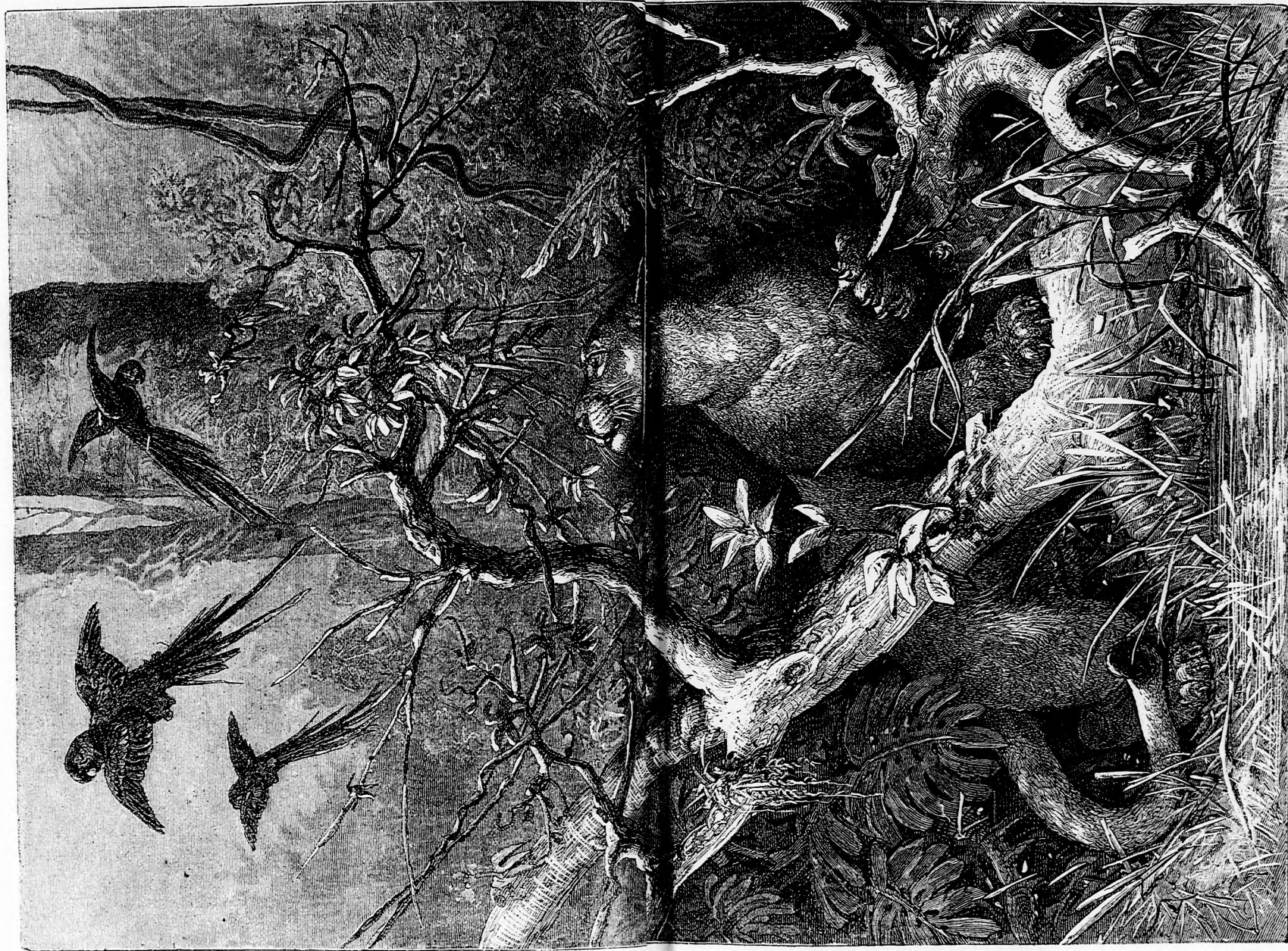
A kérésem:
Hallgas szépen
A leczkéből ki engem;
Mert délfelé
Vizsga elé —
Hej biz oda kell mennem.

Államiba
Lépek be ma,
S keményebb a vizsga ott.
Röstelleném
Nagyon, ha én
Vallanék ma kudarcot.

Rólad pedig
Rebesgetik
Hogy első voltál tavaly,
S így megméred
Mennyit érek;
Itélj hát s aztán javalj!

Ilka (fontoskozva.) No nézzük hát,
Vizsgáljuk át
Lányom, tudományodat:
Nini, nini!
A kis Tercsi
Bizony már szépen haladt.

No kis lányom,
Én úgy látom
Hogy rettegned nincsen ok.
Mégis tán a
Fő tanárral
Kissé beszélni fogok.

A KUGUÁR. (Lásd a 198. lapon.)

EGY KIS CZICZA TÖRTÉNETE.

ZT akarjátok, hogy elbeszéljem, miként kerültem ide? No's, nem bánom, mert épen ráérek, hát elmondom.

Öt testvér közül én voltam a legszzebbik. Ezt nem dicsekvéskép mondom, de mindjárt meglátjátok, hogy igazán úgy kellett lennie, mert ötünk közül csupán engemet hagytak életben. Alighogy a világra jöttünk, öreg cziczamamánk urnője így szólt:

— Ezt a sok macskát nem nevelem föl, legföljebb egyet közülök, azt a hófehéret. A többit vízbe kell fojtani.

Szörnyü kegyetlenségnek tartottam ugyan, hogy a kis macskákat, mint afféle haszontalan portékát, irgalom nélkül elpusztítják, de megvigasztalódtam, mert én magam szerencsésen elkerültem a korai halált. Sirattam testvérkéimet, de örültem is, hogy legalább én életben maradtam.

Még egészen kicsike voltam, mikor egy napon egy csinos fiatal leány jött házunkba látogatóba. Alighogy megpillantott, ölébe vett, simogatott és így szólt:

— Mily kedves kis cziczuska! Mily gyönyörű fehér a szőre... szelid kék szeme s fekete orrocskája van... jaj, de szeretném, ha ilyen kedves kis cziczám volna!

— Ha olyan nagyon szeretnéd, édes Fannikám, neked adom, szólt addigi aszszonyom. De meg kell ígéred, hogy gondját viseled.

— Oh, nagyon fogom szeretni, kedves nénikém. Nagyon szépen köszönöm...

meglássa, milyen jó dolga lesz az én kis kedvenczemnek.

Meghiszem, hogy Fannika ezt őszintén mondta, de hát szerencsétlenségemre Fannika sokat mondott, amit meg nem tartott. Szeleburdi, feledékeny kis leány volt s nem gondolta meg, hogy a kis czicza nevelése is figyelmet kíván. Egy szóval, nagyon rossz nevelésben részesített.

Szeretett, az igaz s mikor leczkékjét elvégezte, sokat játszott velem, szaladgáltunk, kergetőztünk, ami kétségkívül igen mulatságos. Igen ám, de mikor a játékban megéheztem, megszomjaztam, igen gyakran hiába mentem a sarokba, hol kis csészém volt, — Fannika elfelejtett tejecskét tölteni bele s éhen-szomjan, kedvetlenül bolyongtam erre-arra, nagyon örülve, ha egy-egy egeret foghattam. De azért mégis nagyon szerettem kis urnőmet, mert ha ölébe vett s nyájasan simogatott, láttam, hogy csak szeliburdiságból feledkezék meg a tejecskéről, s ha tudná, milyen éhes vagyok, rögtön hozna ennilót.

Igy biztattam magamat, de hát a biztatásból nem lehet jóllakni, én pedig napról-napra növekedtem és étvágyam is mindig nagyobb lett. És nemcsak nagyobb, hanem merészebb és furfangosabb is lettem s fájdalommal kell meggyónnom, gonosz bűnre vetemedtem: ha belopózhattam a konyhába, kamarába, megettem mindent, amit csak előtaláltam. Persze, ti erre azt mondjátok, hogy ez csuf torokskodás, tolvajság volt s igazatok van! De hát mikor olyan éhes voltam!

És azután — nem tudom, hallottátok-é, de úgy van, — a ki egyszer rossz utra tévedt, az mindig mélyebbre süllyed,

ha nem akad jó barátja, ki idején intse és visszasegitse a jó utra. Bizonyosan megtértem volna, ha Fannikának eszébe jut jobban gondomat viselni; de nem tette és én mindinkább rászoktam a tilos torkoskodásra, úgy hogy a konyhában már nem is hívtak másképp, mint »az a tolvaj macska.« De azt hiszem, Fannika erről semmit sem tudott, mert mikor nála voltam a szobában, ott semmi gonosz csinyt sem követtem el, már csak azért sem, mert ott nem volt semmi enni való.

Talán azt sem tudta, hogy éjszakára milyen kegyetlenül bánt velem a Jutka szakácsné. A konyhában lett volna helyem, de Jutka, mint már mondtam, nem szenvedhetett, s ezért igen egyszerűen kitette a szűrőmet az ajtó elé, — minden este kidobott. Ugy-e, ez nagyon szivtelen és kegyetlen dolog volt tőle? Mikor szeles, esős éjek voltak, alig tudtam hova rejtőzni, dideregve lapultam meg valahol a kocsiszinben; szerencsémre nem esett mindig az eső, voltak szép holdvilágos éjek is és ekkor nem igen bántam, ha kizártak is a házból. Sétára, kalandokra indultam, fogtam egeret, verebet s nagyon jól mulattam, még, pedig nem is egymagam, hanem sok jó pajtás társaságában. Akkor még nem gondoltam meg, hogy jó pajtásaim igen gonosz cimborák, többnyire gazdátlan macskák, kiknek a kóborlás volt legfőbb gyönyörűségök s kik épen annak örültek, hogy szabadon kószálhatnak, nem kell szobában lenniök.

Én még nem voltam annyira megromolva s ha Fannika ekkor kissé gondomat viseli, bizonyosan visszatértem volna a jó utra. De hát nem tette s én mindinkább

megszerettem a rosz társaságot. A sok kószálásban, kalandozásban persze szép selyem bundácskám is tönkrement; szurtos, kóczos lettem, úgy hogy szinte szegyeltem, de nem értem rá, hogy megtisztogassam magamat, mint jóra való cizicához illik. Mikor az éjjeli kószálásból reggelenként hazatértem, álmos voltam s egész nap ott szunyókáltam a sarokban, nem is játszottam többé Fannikával, ő pedig egy napon így szólt:

— Jaj cizica, de csuf piszkos vagy! Hiszen így már nem is vehetek többé az ölembé. Menj, csunya vagy!

De azért én még mindig szerettem kis urnőmet s még mindig helyreállíthatuk volna a régi barátságot, ha Fannika úgy bánt volna velem, mint kedvelez cizica létemre megvárhattam. De hiába vártam, — s egyszer aztán szomorú módon elszakadtunk egymástól.

Egy napon Fannika mamájával látogatóba ment a szomszéd faluba, s alighogy távoztak, Jutka nyakon csipett engem és így szólt:

— Megállj, majd lesz rád gondom, nem fogsz torkoskodni.

Azt hittem, hogy megöl, de nem azt tette, csak börtönbe csukott, a Fannika szobájába. És aztán egész nap felém sem jött, éhen-szomjan kellett ott szenvednem. Este felé már szinte ájultoztam az éhségtől, mikor az asztalon megpillantom Fannika kanári madárkáját, mely kalitkájában szintén busan csiesergett.

— Szegény kis kanári, mondtam, te is éhezél szomjazol, mint én.

— Valóban, egészen megfeledeztek rólam, felelé sohajtva.

— Lásd, ha nagy madár volnék, akkora, mint a sas vagy héjja, szívesen feláldoznám magamat, hogy tépj szét és egyél meg vacsorára.

— Nagyon szép tőled, de hát az nem lehet.

— Persze hogy nem, hanem megfordítva lehet s tudom, te is szívesen feláldozod magadat értem.

A kanári ijedten kezdett röpkedni, mert sejté gonosz szándékomat. Én pedig ott termettem a kalitka mellett, feldöntöttem s addig-addig mesterkedtem, míg fölnyitottam az ajtaját, megragadtam a madárkát — és elkövettem a szörnyű bűnt, megöltem, megettem, Fannika kedves kanáriját. Alig hogy egy pár toll maradt belőle.

Épen elkészültem a bűnös lakomával, mikor megnyílt az ajtó és belépett Fannika. Rögtön látta, mit tettem s kétségbeesetten kiáltott fel, Jutka pedig, ki vele együtt jött, seprüt fogott s verni, kergetni kezdett. Bizony majd agyonütött, de mégis kimenekültem a nyitott ajtón és eszeveszetten futottam, míg csak birtam. Végre kimerülve összerogytam egy bokor alatt s nagyon, nagyon szerencsétlennek éreztem magamat.

Nem tagadtam magam előtt, hogy nagy bűnt követtem el, őszintén megbántam, sajnáltam, hogy többé nem láthatom kis urnőmet, kit még mindig szerettem. De nem lett volna többé bátorságom szeme elé lépni.

Igyekeztem magamat azzal vigasztalni, hogy ha bűnös vagyok is, de jórészt maga Fannika okozta, mert nem tartotta meg szavát, nem viselte úgy gondomat mint kellett volna, éheztetett, elhanyagolt.

Persze, most még rosszabbra fordult a sorsom s magam sem tudtam, mitevő legyek. Megindultam jó szerencsére s végre egy idegen faluba jutottam. De alig értem oda, egy hatalmas komondor üldözőbe vett, aztán egész sereg kutya támadt reám minden oldalról s nem volt közel fa, sövény, melyre fölkapaszkodhattam volna. Már meg is harapott az egyik s már azt hittem végem van, mikor egy koci jött arra s a kocsiban egy kis leányka felkiáltott:

— Oh, a szegény cicza! Mindjárt széttépik a kutyák! Mentse meg, János!

A bakról gyorsan leugrott egy ember s ostorával szétverte a kutyákat, engemet pedig fölvelt s a kocsiba a kis leány ölébe tett. A leányka mellett egy öreg ur ült s így szólt:

— Ez nagyon szép fajta, ritka macska. Hazavisszük s majd tudakozódunk, kié, hogy visszaadhassuk.

Hazavittek, tudakozódtak is, de hiába, mert úgy látszik, Fannika nem is gondolt többé reám, nem akart vissza kapni. Én pedig örülök ennek, mert most boldog vagyok. Uj kis urnőm, Katicza, egészen másképp viseli ám gondomat, s én hálás vagyok, nem követek el többé gonosz csinyeket, hanem Katiczával játszom, vagy kis vánkosomon pihenek; megint olyan szép vagyok, hogy mindenki megbámul, szelidségemért pedig megszeret; nem is lehetek másféle, mert hiszen régi igazság: hogy a kivel hogy bánnak, úgy fizeti vissza!

A s z é r ű n.

— Találós rímek. —

A KAPUFÁN hárman ülnek,
 S a játékon meg
 Sarokvasat nyikkantatják,
 Hol beteszik, hol

Csak elnézem s úgy találok
 Hogy itt ez a pajkos
 Lebukik majd a kapurul
 És a földön szerte

A HŰSÉGES SEREGÉLY.

— Állattörténetke. —

(Képpel a czimlapon.)

RÉGEN, még iskolás diák koromban,
 sok örömet okozott nekünk egy
 kis madár, mely csak egyszerű kis
 seregély volt ugyan, de mégis mindnyá-
 junk szeretetét megnyerte ritka hűségével.

Udvarunk végében állt egy nagy
 pajta s ennek magas födelén több seregély

rakott fészket. A falubeli pajkos gyere-
 keknek nagy mulatságuk telt benne, hogy
 kirabolják a szegény madárkák fészket s
 ha csak szerét tehették, fölkapaszzkodtak
 a padlásra a fészkekhez. Atyánk ezt szí-
 goruan tiltotta, mert a nyaktörő kapasz-
 kodásban könnyen baja eshetett volna va-
 lakinek, de meg mert kegyetlenség a sze-
 gény madaraktól elragadni tollatlan kis
 fiaikat. Mi tehát örködtünk is és több
 izben megakadályoztuk az ilyen fészekrab-

lást, de természetesen nem állhattunk mindig ott lesben s így mégis sokszor megeseett, hogy a szegény kis madarak fészket a fiuk megzavarták.

Egy napon már jóformán esteledett, mikor sétánkból hazatérve rajtakaptunk egy fiut, a mint kezében madárfészekkel lebocsátkozott a pajta tetejéről. Megijedt, a mint megpillantott minket s futni akart, de mi utját álltuk s ő látva, hogy meg nem mentheti zsákmányát, földre dobta a fészket, melyből a tollatlan kis seregélyek fájdalmasan csiripolva hullottak szét. Futni hagytuk a gonoszt s összeszedtük a szegény kicsinyeket, visszaraktuk a fészekbe, mely félig-meddig ép maradt, és nagy szomorúságunkra észrevettük, hogy esés közben az egyik kis madárkának nagyon megsérült a szárnya. Megsajnáltuk szegényeket, azután pedig tanakodni kezdtünk, mi tevők legyünk velök? Arra nem is gondolhattunk, hogy felkapaszkodjunk a pajta tetejére.

— Tudod mit? szólt kis hugom. Előkeressük azt az ócska kalitkát, melyben tavaly a gerliczét tartottuk, beleteszszük a fészket s aztán kiakasztjuk ide közel a kert falára. Talán rátalálnak az öreg madarak.

Megtettük és nagy örömünkre láttuk, hogy a két öreg seregély, mely sokáig nyugtalanul röpkedett szert, rátalált a fészekre. Mikor másnap reggel odamentünk, az öregek már buzgón hordozták az eledelt kicsinyeiknek s rövid idő alatt egészen beleszoktak új lakásukba s nem igen féltek tőlünk sem.

A kicsinyek különösen szelidek lettek s egészen hozzászoktak, hogy minket

ott lássanak a kalitka mellett. Etették őket s bátran elfogadták, mignem lassacskán megtollasodtak és kiröppültek.

Kiröppült mind, csak az az egy nem, a melyiknek a szárnya meg volt sértve. A seb már rég behegedt ugyan, de ez a kis madárka azután is nagyon csöndes, szelid maradt s mikor egy reggel láttuk, hogy maga van a fészekben, elhatároztuk, hogy megtartjuk, beviszszük a házba. Bezártuk tehát a kalitka ajtaját és bevittük. Ő ezen csöppet sem látszott busulni, nem nyugtalanzkodott, sőt napról napra szelidebb lett s télen át vigan röpkedett szobánkban, vállunkra, fejünkre szállt, ott ült az asztalunkon, mialatt dolgoztunk, estére pedig mindig visszatért kalitkájába aludni.

A következő tavaszon, mikor az idő már kimelegedett s mi is kint játszottunk, nem akartuk madárkánkat szobafogságban tartani. Kiakasztottuk kalitkáját a kert falára, árnyékos, lombos helyre és ez nagyon kedvére való volt, mert itt még vigabban csicsergett és dalolgatott. Egy napon azonban véletlenül nyitva felejtettük a kalitka ajtaját s a seregély rögtön felhasználta az alkalmat — kiröppült.

Csak akkor vettük észre, mikor már a szomszéd fán csicsergett és nagy örömmel verdeste szárnyait. Hivogattuk, csalogattuk, de mind hiába; legkedvesebb ételeit szórtuk a kalitka közelébe, de ez sem csábította, nem akart lemondani szabadságáról s eleinte csak egyik ágról a másikra röppent, végre pedig egészen eltűnt szemeink elől.

Nagyon sajnáltuk, kissé nehezteltünk is reá, hogy oly hálátlanul megszökött, de belé kellett nyugodnunk, hogy többé

soha sem fogjuk látni; ebben azonban csatlakoztunk. Estére a mi kis seregélyünk szépen visszatért és kalitkájába osonva, jóízűen falatozott, aztán lepihent és boldog álomba merült.

— Meglásd, nem fog többé elhagyni, mondám hugocskámnak. Hagyjuk nyitva a kalitkát, hadd röpkedjen kedvére; majd ismét visszatér.

Ugy is volt. Két-három napon át mindig kiröpült reggel, s estére hazatért. Negyedik nap korábban jött meg s nem ment egyenesen kalitkájába, hanem a közel bokrokon nyugtalanul csicseregve röpkedett s csakhamar megtudtuk, mi ennek az oka. Egy másik kis seregély volt ott a bokrok közt, ezt hívogatta. Az idegen madárka eleintén félénken, gyanakodva közeledett a kalitkához, de végre nekibátorodott és bement. Ugy látszik, a hajlék megnyerte tetszését, mert vigan csicseregtek, azután pedig mindaketten kiröpültek és szaporán hozzáláttak a munkához: kedvökre való új fészket építettek a kalitkába.

Nagyon vigyáztunk, hogy meg ne riasszuk madárkáinkat, csak messziről nézegettük, mint épül a fészek. Nemsokára készen is volt, aztán megtelt tojással s nemsokára apróka kis seregélyek csicseregtek a kalitkában. A mi régi hű seregélyünk büszkén és elégedetten tollaszkodott a kalitka mellett a fa ágán, míg a seregélymama a kicsinyeket etetgette. Ebben sem zavartuk, a kicsinyeket sem bántottuk s mikor nagyra nőttek, engedték, hogy szabadon kiröpüljenek. S a fiatalok, a mint egyszer kiröpültek, vissza sem tértek többé.

De a mi hű seregélyünk nem távozott, ott maradt az ő kedves lakásában s mikor a következő tavaszon a kertbe mentünk, már javában dolgozott párjával a fészek kiigazításán. És még két vagy három nyáron át mindig hűségesen visszatértek a régi kalitkába, fölnevelték fiaikat s mint jó barátoknak egészen közel engedtek mennünk fészekükhöz. De végre egy őszi napon elröppent kedvencünk s többé nem tért vissza. Meg vagyok győződve, hogy valami nagy szerencsétlenség érte: agyon lötték vagy héja tépte szét. Megsirattuk, mint jó barátunkat s a kalitka aztán üresen függött ott a falon sokáig, olyan hűséges lakója pedig soha sem is akadt többé.

KÉPREJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

F. K. Csak a személyes találkozáskor szólhatunk. — **Elma néni.** Sietünk az olvasással s akkor tudósítjuk. — **Munkácsy Kálmán.** A történetke elég simán, de ép oly szárazon is van elmondva. Idővel bizonyára jobb is telik majd. A rejtvényre sort keritek. — **Vaskovits Erzsike.** Az a rajzocska nem iga, hanem szekér. De amugy is nagyon könnyű. — **Irányi Aurelia.** Levelkédben nem volt pénz s így a kiadó hivatal nem küldheti a lapot. — **Fligl József.** Az »egérke« a magad munkája? Nem mintha valami jeles volna, hanem a verselési gyakorlottság, ha csakugyan a te műved, minden esetre figyelemre méltó. De alája csak azt irtad: »beküldte F. J.« Igy hát nem tudhatom, tied-é a versike vagy másé? A rejtvények közül egynehán bevá-

lik. — **Feri.** Csak így? De micsoda Feri vagy? Mert van ám egy pár száz Feri köztetek. — **Reichenfeld Adél.** A telefon már tavaly óta van behozva a fővárosban s terjed napról napra. Bécsben csak most fognak hozzá. Ha Frida a te testvéred: mondd meg neki, hogy több heti Budapesten való mulatása alatt időt szakíthatott volna Forgó bácsit meglátogatni s hogy vonalzás nélkül irt sorai csinosabbak; ámbar vonalzott levélpapíron írni annak, aki nem tudja megtartani az egyenes sort, egyáltalán nem illetlenség. — **Ihász testvérek.** A tanító urnak igaza van, csak a névre nézve csalatkozik: nem Jolánka hanem Margit. Hogy a kedves érdeklődést viszonozza, nagyon természetes. A többire nézve jól esett olvasnom, hogy a *Kis Lap*-ot mennyire szerettitek. Az új színi előadáshoz is sikert kívánok. — **Nyitrai Jenő.** Az előadástok eredménye, úgy látszik, anyagi tekintetben is kedvező volt. — **Freudenberg Jenő.** Dolgozatja válogatja, fölveszem-e. De mégis csak szívesebben veszem, ha nem küldesz. — **Hoffmann Sándor.** Dehogy haragszom érte, kis fiam, hogy rejtvényt oly régóta nem küldöttél be. Többet is ér ha, amint mondd, szorgalmasan tanulsz. — **S. A.** Hogy kézirata sorsára nézve teljesen nyugodt legyen, legjobb lesz be sem küldeni. — **Udránszky Sándor.** Az egyik sikerült és közlöm is; a másik is jó volna, ha előtted annyian már nem közölték volna. — **Szarvas testvérek.** A levélborítékon vagy czimszalagon a legcsöppőbb kis baba is ur, vagy kisasszony. Amint látod, ebben a rovatban, ahol családian érintkezem veletek, se nem uralom, se nem kisasszonyozom az én olvasóimat. — **Petényi Ottó.** Úgy látszik, a te »lopott filléred« elveszett. Ha a Forgó bácsi postájában nem volt róla említés téve, akkor bizonyos lehetsz felőle, hogy nem kaptam. — **K-r A-I.** E rovatnak figyelmes elolvasása megadja a választ. A közleményből egy és más beválik. Lafontaine, Bech-

stein s mások meséit több ízben fordították már le magyarrá. Állandó vagy rendszeresített viszonyról szó sem lehet. Buzdításul annyit, hogy a küldemény tehetségről tanuskodik, mely természetesen még nincs kiforrva s tartós művelésre szorult. — **Jurenák Vilma.** Csak a ti kedvetekben járok, ha némelykor kiadom egy-egy rejtvényeteket. Nekem rájok nincs szükségem. — **Sternberg Alfréd**et tudakolja Sternberg Endre, hol lakik? Már most végezzétek el a dolgot egymás közt. Én megegyengettem az útját. — **Vajda Laci.** A Margitsziget József főherczegnek a tulajdona. Hogy megtetszett, azt szívesen elhiszem. Nem tudok szépségben hozzá fogható kertet. — **Miklóssy Bandi.** A magyar vármegyék térképe külön is kapható s megjelent valamennyi az Eggenberger féle könyvkereskedésben Budapesten. — **Svarcz Géza.** Kissé zavaros a feckehistória előadása: akkor láttad a jelenetet, a mikor a ház égett? S ha az egyik fiókához nem férhetett hozzá az anyja, hát akkor hogy vihette magával? — **Fráter Sarolta.** Szívesen veszem kis öcséd levelét, csak rejtvényt ne küldjön benne. — **Reismann Nellike.** Gúnyosan szeretetreméltó kérdésemből azt sejttem, hogy küldeményemet nem kaptad meg. Pedig már jó régen volt. Igaz, hogy nem postán, hanem afféle hordárral küldtem. Már most nincs egyéb hátra, min még egyszer küldeni. Hova? — **Rubenescu Aurélia.** A „*Kis Lap*“-hoz hasonló német folyóirat főállott néhány évig, de tavaly megszűnt. Nyilván lesz még nagy Németországban, de én valóban nem ismerem. Majd tudakozodom s aztán megüzenem. Szép kézírásodnak megörvendeztem. — **Trummer Tamás.** Ha már abban a te versedben segítségedre voltak, jobban is megsegíthettek volna; mert biz az nem sokat ér. A hozzá mellékelt rongyos levél még kevesebbet. — **Hallárszky Aladár.** Gondos rajz, jó szerkezet. Meg fog jelenni.

☞ Ebben az évfolyamban ez az utolsó szám. ☜

A „KIS LAP“ előfizetőihez!

A folyó évfolyam végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „*Kis Lap*“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára:

Félévre 2 frt 80 kr.
Negyedévre 1 frt 40 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatát) a „*Kis Lap*“ kiadóhivatalához, (Budapest, barátok tere, 3 sz. Athenaeum-épület.) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.